

ZVLÁŠTNÍ ADMINISTRATIVNÍ OBLASTI ČÍNSKÉ LIDOVÉ REPUBLIKY 2007

Letadlo se naklání na levé křídlo a mezi bizarními mraky zahlédnu štíhlou vysokou věž. To je určitě Torre de Macau. Vidím Macao, v tu chvíli opět neprostupná hradba bílých mraků. Sestupujeme a z okénka je vidět moře a v něm ledabyle usazené ostrovy a ostrůvky, které patří Hongkongu. Opět náklon vlevo a již vidím první mrakodrapy, pohled je to úchvatný, i když stále přerušovaný oblaky. To však už uzavíráme kruh nad Hongkongem a přistáváme na novém letišti, které se nachází na uměle vytvořeném ostrově. Není již tedy

zkouškou zručnosti pro piloty zde přistát. Hrůzou pro ně bylo přistávat na starém letišti v Kowloonu, kde museli stroj obrátit mezi výškovými budovami a zastavit na poměrně krátké ranveji.

Očekával jsem prádelnu, neboť v červenci je zde poměrně vysoká relativní vlhkost, ale zatím to jde. Že by se tělo tak rychle aklimatizovalo? Procházíme pasovkou, vyzvedáváme kufry a zjišťujeme možnost, jak se rychle dostat na ostrov Hongkong, kde máme hotel.

Letos je pro mne v cestování novinka, neletím sám. Praseštrénice Andrea mě požádala, abych jí dělal průvodce, neb v jejích očích jsem za zkušeného cestovatele (platí to i po návratu z Číny?).

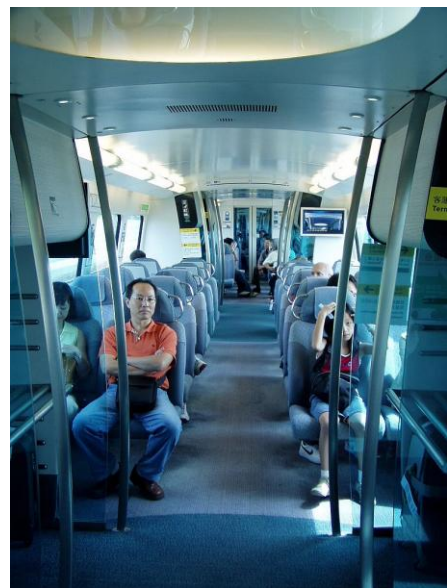
Vše v reálu je zatím takové, jaké jsem načel v průvodcích. Kupujeme si Octopus karty (kreditní karta na dopravu, nákupy i stravování) a Andrea zjišťuje, že Airport Express je za 21 minutu v Hongkongu, a že se na něj poskytuje množstevní sleva.

Rychlovlak jezdí každých deset minut a je všude na terminálech snadno a čitelně popsáno jak a kudy. Vedle všudypřítomných čínských znaků je vše uváděno i v angličtině. Po deseti letech odchodu správy Spojeného království jsem tomu rád.

Uvědomuji si, že jsme zatím neokusili hongkongského povětří, neboť z letadla jsme vystoupili chobotem do odbavovací haly letiště a z ní rovnou do rychlovlaku, který nás právě unáší do Hongkongu.

Tady musím udělat malé vysvětlení. Zvláštní administrativní oblast Čínské lidové republiky Hongkong se skládá z ostrovu Hongkong, poloostrovu Kowloon, Nových teritorií, které se nacházejí mezi poloostrovem Kowloon a kontinentální lidovou Čínou, dále do této ZAO patří i 235 ostrovů, které se souhrnně nazývají Vzdálené ostrovy. No a my právě jedeme na Hongkong, kde máme Andreou rezervovaný hotel.

Rychlovlak je čistý, přesný, tichý a jezdí vlevo. Ve vlaku je dvojjazyčné hlášení, nejdříve čínsky a potom anglicky. Kvituji s povděkem, že po kolonialistech zůstal evropský jazyk jedním z úředních. Vedle hlášení nám vizualizér ukazuje vzdálenost ujetí a počet stanic, ve kterých Airport Express zastavuje.

Z konečné Airport Expressu na stanici metra, které nás má dovézt k hotelu, je to asi 500 metrů, ale dlouhé chodby jsou vybavené pojízdnými chodníky. Metro v Hongkongu má určité specifikum, mezi kolejištěm a nástupištěm je skleněná clona s dveřmi, které se otevrou až při zastavení soupravy a otevření dveří. Milým zjištěním je, že metro jezdí ve dvouminutovém intervalu. I v metru je všude velmi jasný a přesný plán sítě metra a cedule usměrňující k výstupu dle cíle na povrchu.

Jedeme z Centralu do stanice Causeway Bay, kde se nachází náš hotel. Metro je na vstupu i na výstupu vybaveno turnikety a naše první placení jízdného probíhá snadno, přiložením Octopus karty na čtečku a východ z metra je pro nás otevřený. Jen tak bezděčně mi proběhne hlavou vzpomínka na turnikety v pražském metru. Snaha o jejich znovuzavedení však naráží na argument, že by zdržovaly v přepravě.

Hongkongské metro přepraví za den víc lidí než pražské a žádného zdržování či tvoření front jsem si nevšiml.

Konečně vycházíme z metra a je to tady. Facka jako hrom. Nenene, žádný násilný trestní čin. To teprve teď nás dohonilo místní klima. Teplota je jako v Praze před odletem příjemných 34 °C, ale vlhkost je na 95%, z místního klima to dělá prádelnu. No hlavně aby nebyly tajfuny, které v červenci a srpnu rády tuto oblast navštěvují.

Hotel jsme našli bez problémů a na recepci nás čekalo milé překvapení. Recepční znal Českou republiku a měl z nás velkou radost. Á, to je ta milá uctivá asijská vstřícnost, jenže ouha, opravdu znal České Budějovice a má tam kamaráda, proto dostáváme ten nejlepší pokoj. K pokojům vedou troje dveře. První dveře oddělují veřejný prostor od chodby k pokojům, druhé dveře jsou tepanou mříží před třetími dveřmi, za kterými se nachází náš pokoj. Pokoj je čistý, má klimatizaci a hlavně sprchu se záchodem, přesně tak, jak to Andrea zarezervovala. Internet je v tomto k nezaplacení.

Po nezbytné sprše jsem po sobě vytřel koupelnu novým mopem, který tam byl přichystaný a ždímal jsem tak silně, až jsem plastovou část zlomil. No to tedy pěkně začíná. Tak ještě před prvním seznámením s Hongkongem jsme to vzali přes recepci, abych se k velké síle přiznal. Stálo mě to 30 hongkongských dolarů.

S recepčním jsme prokonzultovali naše plány na objevování Hongkongu a byl mile překvapený, že jsme velmi obstojně připraveni. Jediné, co ho pobavilo, bylo to, když se ho Andrea zeptala, jak se dostaneme do centra. Na to jednoduše odvětil, že v centru jsme.

Za britské správy kolonie Hongkong bylo uváděno za hlavní město Victoria. Což už pár let neplatí, neboť severní pobřeží ostrova Hongkong je souvislou urbanistickou zástavbou výškových budov, nákupních center a mrakodrapů. Mezi kterými jsou schovány

koloniální stavby, které dodnes jsou využívány jako správní budovy. Nafotit se dají pouze z vyhlídkových plošin mrakodrapů. Na zemi je vše stísněné tak, že s mým fotoaparátém bych nedostal celou budovu do zorného pole objektivu. A to přitom ulice jsou široké a je všude plno zeleně.

Takže za správní čtvrt' této urbanistické metropole se může považovat Central, ale jinak je Central s Causeway Bay spojen přes čtvrti Admiralty a Wanchai, takže opravdu jsme se nacházeli v centru. Moje první cesta vedla na poštu, kde jsem si chtěl u přepážky filatelie nakoupit různé tříddolarové známky, abych mohl každému určitému příjemci určité pohlednice nalepit i danou určitou známku. Nepochodil jsem. V Hongkongu filatelie není tak rozšířená jako v nedalekém Macau, a tak jsem byl rád za arch stejných známek.

Tak už jen koupit pohledy a budu pro dnešek spokojený. Na ulici je mnoho stánků, kde se prodávají noviny, ale na naše dotazy se tvářili prodejci tak, jako že vůbec netuší, co pohled je, nebo kde by se toto zboží mohlo prodávat. Ani v obchodních domech, které jsme navštívili, jsme prodejnu suvenýrů či pohledů neobjevili. No to snad ne, vždyť i v Pekingu nebyl problém pohledy sehnat, tak přece zde, v kapitalistické ČLR – středisku mezinárodního obchodu, musí pohledy mít.

Orientace na Hongkongu není problematická, neboť od západu na východ vede tramvajová trať, po které se prohánějí historické dvoupatrové tramvaje. Tramvaje nejsou označené čísly, ale mají na čele vozu pouze směrovou ceduli označující konečnou. Však trať tu má pouze jednu odbočku, takže se nedá při jízdě tramvají zabloudit. Podle mého se v Hongkongu vůbec nedá zabloudit. Do tramvaje se nastupuje zadními dveřmi a platí se u řidiče při výstupu. Je jedno, zda jedete v přízemí nebo v patře, cena je stejná. Ale z patra máte pěkný

náhled na ulici a dopravní ruch. Přesto nebe vidíte zřídka, mrakodrapy vám zabraňují ve výhledu.

Jedinou nevýhodou těchto starých tramvají je, že jezdí bez klimatizace. Jediný dopravní prostředek v Hongkongu, který není klimatizací vybavený. Ač jsou všechna okénka otevřená, rychlost větru vám od všudypřítomných kapek znoje nepomůže, neboť tramvaj se proplétá v zácpách velkoměsta a maximální rychlost může vyvinout tak 25 až 30 kilometrů za hodinu.

A jelikož Andrea se řadí k slabšímu pohlaví, bylo jasné, že se musíme kouknout po nákupních centrech, ani si nepamatuji všechny ty mally, plazy, atp. Ale je fakt, že jednu výhodu to má. Ve všech obchodech je klimatizace, takže přece jenom se nám daří unikat

před vlhkostí, která se snaží si vás všude najít. Při návštěvě těch obchodů uznávám, že Hongkong má oprávněně přiřknuto světové obchodní centrum, naleznete tu velmi luxusní a značkové obchody. Jen v postranních uličkách objevíte pravé čínské tržnice, ale většinou jsou to ovocné a zeleninové trhy nebo masny. Že by zde ještě nepronikl tolik oblíbený stánkový prodej? Vypadá to, že v těchto končinách tomu tak je.

Tak už i Andrea se potěšila z prvního setkání s Hongkongem. Někomu (mně) stačí svézt se tramvají a někomu (Andree) zase nakupování.

Naše další kroky neomylně vedou na západ, k přístavišti. Rád bych totiž navštívil i druhou zvláštní administrativní oblast Čínské lidové republiky – bývalou portugalskou kolonii Macao. K tomu potřebuji lodní lístek na rychločlun a platný pas.

V přístavišti zjišťujeme ceny a časy plaveb. Spojení mezi Hongkongem a Macaem je velmi četné a existuje přes celý den. Dokonce je možné si koupit jízdenky dopředu. Nechci jet o víkendu, zrovna je před námi sobota a neděle, neboť o těchto dnech jezdí většina obyvatel Hongkongu do Macaa na výlet. Tak si kupujeme lístky na pondělí a hned na první ranní spoj a zpáteční jízdenky na poslední denní spoj, neboť v průvodci se píše, že pokud to jde, mělo by se do Hongkongu připlouvat a pokud možno večer, že to je nejhezčí atmosféra příjezdu. A později zjišťuji, že koupit si jízdenku s předstihem se vyplatí, neboť se tímto dá ušetřit na jedné jízdence až deset dolarů.

Tak začínám být spokojený, protože v přístavišti kromě bank, všudypřítomného rychlého občerstvení mají i směnárnu, kde vidím a zároveň nakupuji první pohlednice. Později zjišťuji, že zde byly nejlevnější. Ale už jsem dávno zvyklý na to, že poštovní služby mi spolknou 1/3 devizového příslibu. Ten už naštěstí není zapotřebí, tak prostě jen vydajů.

No a první den mají turisté ještě za úkol vyjet na vrchol, který se jmenuje Victoria Peak nebo zkráceně jen Peak a

pokochat se pohledem na panorama severní části ostrova Hongkongu a protilehlého poloostrova Kowloonu. Prostě pokochat se pohledem na historické území bývalé kolonie britské koruny.

Ke spodní stanici lanovky, tady jí říkají Tram Peak, je to mírně do kopce a vlhkost opět mění výrazy v našich tvářích. Přijde mi, že podobný nápad mělo dost lidí, přesto se do lanovky dostáváme a máme i místa k sezení. Trať měří necelý kilometr a půl a stoupání je mezi 4 a 27 stupni. Popravdě řečeno, napsané v prospektu to nevypadá tak zajímavě, ale když jsme najednou vtlačeni do sedaček, přísahal bych, že stoupání je větší než 45°.

V horní stanici je plno obchodů a hlavně tu jsou zastoupené obchůdky se suvenýry. Začínám vidět svůj

pobyt v Hongkongu už v jasnějších barvách. A potom pohled dolů na mrakodrapy a průliv mi bere dech, zapomínám na všudypřítomnou vysokou vlhkost a jen se opájím odpolední siestou a panoramatickým výjevem.

Jelikož jsme utrmáceni 13 hodinovým letem a 5 hodinovou nucenou přestávkou v Moskvě, nezbyvá než si vystát frontu na cestu dolů a vydat se do hotelového pokoje s klimatizací. Rychle se začíná stmívat a během půl hodiny je už opravdu tma, zvláště mezi mrakodrapy. Inu, jsme blíž k rovníku, a proto tma přichází rychle. I když tma na Hongkongu je neznámým pojmem, neboť ulice se rozzáří neony a reklamami, mrakodrapy rozehrají své světelné show a život neutichá a v ulicích pořád klokotá.

V noci zjišťujeme, že nejlepší pokoj je pro nás nevhodný. Klimatizace velký prostor nestíhá a jedno společné lůžko pro nás dva je malé, neboť v noci sebou házím.

Tak ráno zažádáme o výměnu, dostáváme sice menší pokoj (6 m²), ale zato se židličkou a stolkem a hlavně oddělené postele a klimatizace bez problému udrží snesitelné klima v pokoji. Na přespání je ideální a za tu cenu v centru je výborný, a hlavně všude je čisto.

Což zvláště Andree dělá radost, neboť setkání se živým švábem na ulici ji na mysl nepovzbudilo. Vydáváme se do Kowloonu, abychom prozkoumali Nová teritoria, kam nás pohodlně veze vlak, který jezdí asi v 5 minutovém intervalu naprosto přesně a je čistý.

Už na nástupišti víme, kam se postavit, abychom stáli hned u dveří. Je vyznačeno, kde bude první vozová třída, a kde se nachází tichý vagón. Tichý vagón je vybavený televizí, jako

všechny ostatní, ale nefunguje v něm zvuk. Tedy ten, kdo je již hlukem unavený, může cestovat v klidu domů, neboť slyší, kromě monotónního šustění kol po kolejích, jen hlášení stanic.

Vystupujeme ve městě Sha Tin, které je obklopeno horami a lesy. Na území ZAO ČLR Hongkong se nacházejí i subtropické lesy a pralesy, to pro mne bylo novum. Okolní hory přesahují i 750 metrů nad mořem.

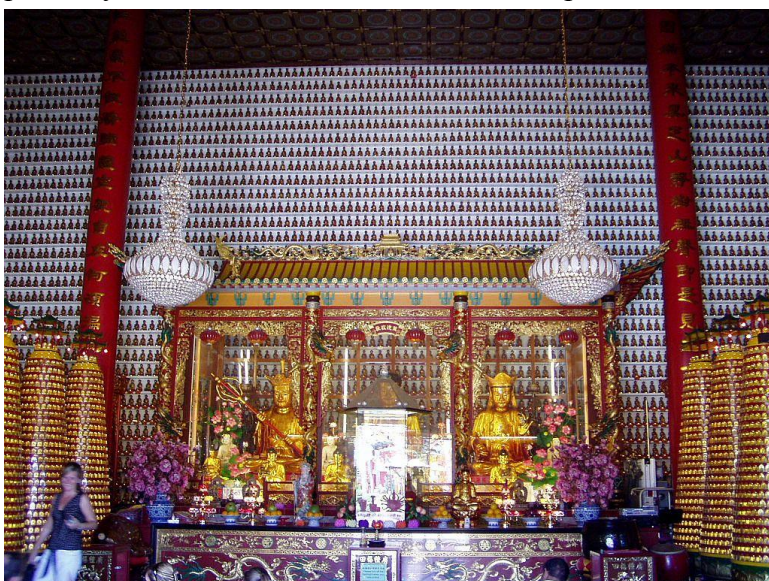
V tomto městě bych si velmi rád prohlédl klášter Deseti tisíců Buddhaů, který je od stanice vlaku vzdálen pouhých 500 metrů. Tak zahne do uličky a už je před námi vstupní brána. Hned za branou mě upoutá typický čínský pavilón a bazének s velkým počtem želv. Před námi se tyčí schodiště vedoucí k chrámu. Mile mě překvapilo, že po straně je jezdící schodiště kryté stříškou a kousek dál vede nahoru dokonce šikmý výtah.

Uprostřed výstupu jsme potkali dva mladíky z Evropy, kteří se nás ptali, zda nevíme, kde je klášter 10 000 Buddhaů. Myslel jsme si, že si z nás utahují, přesto jim říkáme, že před námi a oni, že si to taky mysleli, ale že to tak není.

No jistě, vždyť už vidím chrám. Vystoupáme tedy nahoru a po zevrubném rozhlédnutí zjišťujeme, nezávisle na sobě, že se nejedná o klášter, ale o hřbitov. To je velký rozdíl mezi naším a čínským hřbitovem. V chrámu zrovna dokončují úklid po pohřebním obřadu. Tak jsme omylem na hřbitově, kde je však klášter?

Sestupujeme dolů a před branou se Andrea ptá, kudy ke klášteru. Je nám ukázaná velmi úzká ulička, které jsme si před tím nevšimli. Ale zřejmě jsme na správné cestě, neboť před námi je dlouhé schodiště, podle průvodce o čtyři sta stupních, lemované zlacenými sochami.

Po náročném výstupu s četnými zastávkami jsme na nádvoří kláštera. Na první pohled to vypadá, že tu vládne stavební ruch, ale skutečnost je jiná, je tu poměrný klid, žádní turisté a vládne tu odpolední siesta.

V chrámu zjišťuji, že jsme zřejmě dobře, neboť zdi jsou plné výklenků se soškami Buddha. Nemám však sílu přepočítávat je. Je pro mne pohodlnější věřit, že jich tu opravdu deset tisíc je.

V průvodci objevují, že ve městě je ještě jeden chrám a toužím se k němu vydat. Stačí sestoupit z kláštera, projít městem, proménádovat se po břehu řeky a přejít starý most na druhou stranu a už budeme u kláštera.

Sotva pět kilometrů, co to je? No v tomto klimatu to

bylo celkem náročné. A to jsme se cestou zastavili na tržišti, abychom očumovali ovoce, zeleninu, koření, maso a taky samozřejmě nějaké oblečení. Strašil jsem Andreu tím, že se tu psy a kočky prodávají na maso. Však je to vyhlášená pochoutka kantonské kuchyně. Následkem bylo, že Andrea k tržištím s masem nepojala důvěru a velmi spolehlivě se vyhýbala i ZOO koutkům. Povrchním ohledáním můžu prohlásit, že na území Hongkongu

jsem neviděl prodávat psy či kočky na maso.

Nábřežní promenáda byla krásná a částečně ve stínu, jenže stín vlhkost neřeší. Plazíme se k mostu, který již z dálky dává tušit, že je pravý čínský. Má zdobené kamenné zábradlí. Řeka se jeví špinavou, ale je hnědá pouze jílem, který ve velkém řeka splachuje do Jihočínského moře.

Překonali jsme most a od kláštera nás dělí pouze rušná silnice. Pod ní vede podchod, kam sestupujeme, a v té chvíli se ukrutně leknu. Jediný šok, který mě tu potkal. Andrea se ukrutně lekne, vypískne a

chyť se mě. Nedokážu na svých zádech rozeznat, který pot je z klimatu a který z úleku.

Na schodech před námi zobali dva vrabci nějaké drobký a Andrea si myslela, že to jsou myši. Ani se jí nedivím, ráno švábi, pak mé řeči o zajímavém masu, nepřidalo jí to. V klidu dorážíme do kláštera Che Kung, ale jsem celkem zklamaný. Jedná se o malý klášter, kde se nesmí fotit. Aspoň tu teče voda a můžeme si tak opláchnout zpoceně obličej a krky. Andrea zjišťuje, že je poštípaná od komárů, no snad z toho nebude malárie. Ta se na území Hongkongu vyskytuje pouze na odlehlých ostrovech nebo v pralese.

Tak jedinou atrakcí v tomto klášteře je pro mne domácí opičák, který však o mne nejeví zájem a velmi pohodlně se otočí a vystrčí na mne své pozadí.

Celkem unaveni se odplížíme na nádraží k vlaku. V klimatizovaném vlaku se dáváme do kupy a vystupujeme v Mong Koku, což je čtvrť Kowloonu, která je proslulá svými trhy. Je sobota odpoledne, tak by mohlo být z čeho vybírat. A taky že ano.

Jsou tu tři poměrně dlouhé ulice, které jsou tím pravým tržištěm, které jsem postrádal

na Hongkongu. První ulička je zaměřená na elektrozařízení, v druhé uličce se nabízejí sportovní věci, ale nás to s Andreou táhne do té třetí, ve které se prodávají hadry. Normálně nakupování oděvů je pro mne stresující, ale shánění a nákup žlutého trička s motivem Hongkongu je pro mne vzrušujícím zážitkem.

Andreou vysvětlím princip smlouvání, který je pro asijský trh nutností, a vrháme se do víru smlouvání, dohadování se, odcházení a znovu vracení se k prodejci s vidinou

usmlouvaného deseti dolaru. Slavím úspěch mají krásná trička s motivem Hongkongu ve všech možných barvách, ale žluté pouze jedno. Vypadá to, že se dohodneme, protože už první nahozená cena je pro mne přijatelná, ale bez smlouvání není obchod, tak se vžiji do hry a handrkují se s prodavačkou o cenu a velmi snadno stáhnou cenu o třetinu. Problém je však s velikostí, buď mají pouze velikost L nebo XXL. A já zrovna umanutě si trvám na XL.

Jelikož obchodníci se mezi sebou znají, a možná jsou členy jedné rodiny, usazují mě na židličku k větráku a se slůvkem moment, mi dávají naději, že seženou žluté triko požadované velikosti.

Sedím asi deset minut, odmítám červenou barvu, i vždy módní černou a trvám si na žluté. Po deseti minutách, kdy pomocnice prodavačky neúspěšně sháněla po trhu mnou požadované tričko, mě prodavačka přemlouvá, ať si zkusím XXL. A ono mi opravdu padne. Přesto usmlouvám dalších 5 dolarů za čekání. Andrejka během mého čekání stihla oběhnout stánky s džínovinou a usmlouvat si tolik potřebné sukně a ještě návdavkem k tomu sluneční brýle.

V klasické čínské restauraci si dáváme večeři, já mám výborný talíř plný mořských potvor, které tolik mám rád a Andrea si dává své oblíbené jarní závitky.

Vlakem se přesouváme z Kowloonu opět do Nových teritorií, konkrétně do města Yuen Long, odkud má vyjíždět systém lehké železnice, který turisté běžně nevyužívají. To by v tom byl čert, abych tento druh dopravy neprozkoumal. Nevím proč, ale měl jsem utkvělou myšlenku, že se jedná o metro bez řidiče. Podobné mají v Londýně. Když však vystoupíme

v Yuen Longu, zjišťuji, že pod pojmem lehká železnice tady vedou klasické tramvaje, a k tomu ještě s řidičem.

Oproti tramvajím na Hongkongu jsou přízemní, samozřejmě je bezbariérovost, a jezdí jak sólově, tak ve dvojicích. Tramvajovou sítí je protkáno západní území Nových teritorií a vozy už zde mají klasické označování čísla a písmeny, neboť síť je daleko propletenější než síť dvoupatrových tramvajů. Andrea mě mile utěšuje ze zklamání, že je dobře toto vidět, aspoň vidíme i obytnou zónu Hongkongu a

vidíme, jak lidé bydlí a žijí. Neboť odtud jezdí většina lidí do práce na Kowloon a Hongkong.

Rychle se začíná stmívat, tak uvažujeme o návratu do hotelu, jelikož únava po celém dnu se začíná dostavovat. Ještě se domlouváme, že vyzkoušíme noční přívoz mezi Kowloonem a Centralem na Hongkongu, abychom z průlivu viděli krásně nasvícený noční Hongkong.

Na přívoz čekáme asi 10 minut, ale nejsme sami. Je plno, a my se setkáváme naplno s čínskou realitou. Zatímco na zastávkách autobusu, tramvajů a koneckonců i v metru, Angličané Číňany naučili stát ve frontě, o přívozu to neplatí, jakmile loď zastaví, spustí

se lodní můstek a otevrou se vrata, masa se hne, a každý použije své ostré lokty a hbité nožky k tomu, aby zabral pěkná místa. Zřejmě je to dáno tím, že je jich opravdu mnoho a pokud se na chvíli zapomenou, jsou už úplně mimo hlavní proud.

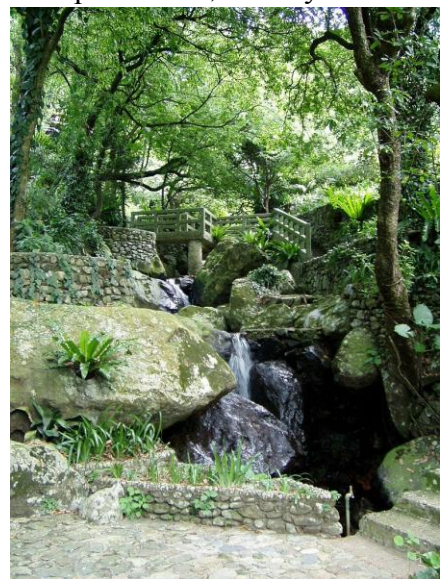
I my jsme si vybojovali místo na lodi u bortu a můžeme se opravdu kochat nádherou, kterou nám poskytují všechny ty neony a všechna ta světla, která svými odrazy o mořskou vodu rozehrávají i krásnou odleskovou hru.

Za pár minut přistáváme ve Wanchai a pobřežní promenádu pro psy (psi tu mají svou vlastní promenádu, tak kdo by je jedl?) se snažíme dostat k hotelu, i když ho vidíme, nemůžeme se k němu přes frekventovanou silnici dostat. Tak si dost zacházíme, motáme se přes jachetní klub, kde se zrovna natáčí nějaký film, a dorážíme k nadchodu, který nás dostane přes ulici, a my můžeme po půlhodinové zacházce konečně spočinout v náručí hotelu. Přesto jsem nabyl dojmu, že je tu bezpečno ve dne i v noci.

Ráno Andrejka vybrala v Nových teritoriích motýlí farmu, která určitě stojí za návštěvu. A co je na tom příjemné, že vstup se neplatí. Tak opět vyrážíme na sever a tentokrát jedeme západní železnicí, která je o poznání modernější než včerejší východní.

Opět vystupujeme v Yuen Longu, odkud nám jede přímý autobus až k farmě. Autobus je dvoupatrový klimatizovaný a veze nás z města přes vesničky do hor, neboť motýlí farma se nachází na úpatí nejvyšší hory tohoto území.

Prvním překvapením je, že se zde platí vstupné, které však není nikterak závratné. Na plánu celé farmy zjišťujeme, že motýlí zahrada se nachází v horní části, dostaneme se k ní pralesní cestou. Naštěstí se cesta nachází ve stínu pralesa a vede kolem malebného potoka, na kterém jsou vodopády.

V dolní části zahrady jsou umístěné želvy, které si v poledním horku hoví pro mne zajímavým způsobem. Prostě se válí u vody ve svém krunýři, jednu nohu schovanou pod sebou a druhou ležerně nataženou, inu želva je zřejmě moudrý tvor a jen pošetilci z Evropy se v tomto počasí snaží šplhat džunglí do kopce, i když po upravené cestě.

Po hodinovém vlhkém výšlapu jsme u mýtiny, která je obsypaná květy, a sem tam se tu ladně trhavým pohybem pohybují motýli. Ani jeden z nás nepředstírá zklamání, neboť tu není žádná farma, jedná se opravdu o kvetoucí zahrádku, nad kterou poletují motýli.

Odmítám stoupat další výškové metry k orchidejím, neboť tuším, že to bude podobný zážitek. Naštěstí i Andrea má dnešního klimatu dost a nechce se plazit výš. S útrpným úsměvem zjišťujeme, že zde existuje kyvadlový minibus, který návštěvníky zdarma

vozí po rozlehlé farmě. Jeho služeb využíváme při návratu dolů.

Cestou na Hongkong se domlouváme, že zkusíme navštívit místní zoologickou a botanickou zahradu. Nachází se nedaleko dolní stanice Tram Peak. Jelikož je neděle, táhne se fronta na lanovku celou ulicí. Brrr, nechtěl bych stát takovou frontu.

Ono se však dostat ke vstupu do ZOO je taky heroický výkon, slunce letně pálí a vlhkost je dnes opravdu na 95%. Před branou jsou lavičky ve stínu bambusů, na kterých se zotavujeme a vedle nás taktéž splavení Číňané. Jestli není lepší Hongkong navštívit v únoru, kdy je vlhkost na daleko nižších hodnotách!

V samotné ZOO mnoho zvířat není,

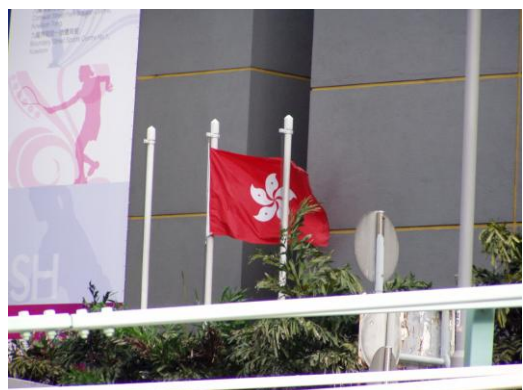

převážně ptáci, kteří přežili hrozný řádění ptačí chřipky, ta tu před dvěma lety ztropila spoušť. Pak je tu koutek opic a poloopic, které v tomto odpoledním žáru se líně povalují a je tu pár velkých opic, možná lidoopů, ze Sumatry, které vyluzují na celou zahradu ukrutné skřeky, které jim umožňuje jejich velké vole. To nafouknou a potom hluboké dunivé hlasy pouštějí přes svou zubatou tlamu mezi nás. Slyšet toto v pralese, budu mít hrůzou zježené všechny chlupy na těle. Tady to však je osvěžující zpestření, stejně jako centrální vodotrysk.

Tak při posezení ve stínu vzácných dřevin s výhledem na mlžné koule vodotrysku přemítám, že tato neděle je stejná jako v Praze. Akorát pražská ZOO v neděli praská ve švech, neboť je v ní opravdu mnoho k vidění. Zvláště když je neděle zalitá sluncem.

K neděli patří i dobrý oběd. V Hongkongu není problém se stravováním, je tu pro Evropana velmi mnoho známých nadnárodních rychlojidel, pak tu jsou i čínské rychlojidelny, a pro jednu z nich jsme se rozhodli. Já jsem si objednal obligátní kachnu s nudlemi a Andrea šla do něčeho obdobného, jen místo kachny měla vepřové.

Kantonská kuchyně asi vyniká tím, že většinou jsou nudle s masem ve vývaru. Což o to, mně vydatná polévka udělá radost, hůlkami z ní tahám nudle, srkám je, neboť není lepší způsob je dostat do sebe. Andrea s tím měla problém, který já si odbyl před pěti lety v Pekingu. Přece jenom si člověk na srkání a mlaskání musí zvykat. Já si na kachně pochutnal, jediné co se mi nelíbilo, byl fakt, že mi kachnu nevykostili, ale hravě rukama jsem si s tím poradil. A co mě překvapilo, že v této čínské jídelně byla v každém stolku zabudovaná televize, aby člověk mohl při jídle sledovat program.

Ale samozřejmě se zde nacházejí i klasické čínské restaurace. Dokonce v nich na požádání přinesou strávnickovi klasický příbor.

V pondělí jsme měli zakoupené jízdenky do Macaa, tak jsme brzo vstávali. V šest ráno jelo první metro, které jsme měli stihnout, abychom v sedm mohli již vyplout západním směrem. Překvapilo nás, že Hongkong před šestou hodinou opravdu spí, ulice byly tiché a v metru nás bylo jen tolik, co se na prstech jedné ruky dá spočítat.

Ač se stále pohybujeme na území Čínské lidové republiky a chceme přejet z jedné zvláštní administrativní oblasti do druhé, musíme se podrobit pasovému odbavení. V Macau jsme později zjistili, že obyvatelé Hongkongu a Macaa mohou mezi těmito oblastmi cestovat bez víz, stejně tak do kontinentální lidové Číny. Ale obyvatelé ČLR musí mít do Hongkongu i Macaa zvláštní vízum. Pro nás je Hongkong a Macao na devadesát dnů bezvízové, ale ne tak pro ČLR.

V jedné zemi se dvěma systémy bylo a je běžné, že se lidé dělí do kategorií. Paradoxem bylo, že v Číně za mongolské nadvlády byli Číňané zařazeni do té nejhorší kategorie obyvatelstva, která neměla skoro žádná práva. A tak to teď lidová Čína praktikuje i vzhledem ke svým zlatým vejším: Hongkongu a Macau. Vysvětlením je, že Číňanů z pevniny je mnohem víc, proto musí žádat o speciální vízum, když chtějí navštívit kapitalistickou domovinu. Já si spíš myslím, že se jedná o řízenou migraci, neboť Číňané potřebují ještě víc kolonizovat okupovaný Tibet, než přelidněné kapitalistické výspy.

Po bezproblémovém odbavení se nalodujeme; milé je, že je tu podobný systém jako v letadle. Každý dostane místenku a během plavby si může objednat jídlo, pití a klasické duty free zboží.

Rychločlun se pořádně houpe, ale jen v přístavu, když se zapojí do pohonu trysky, kloužeme po povrchu mořské hladiny rychlostí kolem 60 km/h. Míjíme obydlené i neobydlené ostrovy a ostrůvky patřící pod hongkongskou správu, pak už jen překonáme širokou deltu ústí Perlové řeky a podplujeme most, který spojuje poloostrov Macao s ostrovem Taipa a obratným manévrem přistáváme u macajského mola. Plavba trvala hodinku.

Po rychlém odbavení dostáváme do pasu macajská vstupní razítka, která nám povolují pobyt na devadesát dnů. Což nevyužijeme, neboť za necelých deset hodin nám pluje člun nazpět.

Macao bylo portugalskou kolonií a do lůna Číny se vrátilo o dva roky později než britský Hongkong. A je to hned poznat, vedle čínských znaků je latinka, která je pro mne celkem nesrozumitelná, jedná se o portugalštinu. Ale není vůbec problém se zde domluvit anglicky. Po opuštění přístavu čekáme na autobus, který by nás odvezl do centra Macaa, kde se nachází hlavní pošta a další památky na portugalskou kolonizaci. Překvapuje mě, že i zde se jezdí vlevo.

Na centrálním náměstí Largo do Senado měním ve směnárně z Prahy přivezené čínské jüany na macajské pataky. V Macau se dá platit hongkongským dolarem, ale já byl zvědavý na pataky. Nezklamaly. Tak jako v Hongkongu i v Macau emitují bankovky různé banky, proto vás nesmí znervóznit, že od jedné nominální hodnoty máte více druhů bankovek.

Když porovnám tři čínské měny (opomím tchaj-wanský dolar, se kterým nemám žádnou zkušenost), je nejsilnější měnou jüan, poté dolar a nakonec pataka. Rozdíly jsou však na úrovni haléřů, proto se praktikuje většinou kurs 1:1:1. Podle mého odhadu, pataka a dolar budou v budoucnu vytlačeny jüanem. V Macau jsem se nesetkal s tím, že by bylo oficiálně možné platit jüany, ale v Hongkongu je už mnoho obchodů a nákupních center, kde platbu jüanem akceptují a mají všude plakáty, kterými jüan vítají.

Largo do Senado je poměrně malé náměstí, kterému vévodí žlutá budova turistického úřadu, protilehlá budova hlavní pošty a další úřední budovy ve stylu portugalského baroka. Uvědomuji si, že je to právě ono, co mi schází v Hongkongu. Ten je na první pohled celý z betonu, kovu a skla.

Pošta otvírá přesně v 9 a my si můžeme celkem pohodlně nakoupit známky na pohledy. Filatelistické přepážky mají zavřeno, tak si kupujeme známky bez možnosti výběru. Oproti hongkongské poště je macajská dražší. V Hongkongu stačí na pohled do zámoří nalepit třídolarovou, zde se líže a lepí pětipatacká.

Hnedle vyrážíme k macajské dominantě, kterou je ruina kostela sv. Pavla. Z nádherného barokního kostela zbylo jen průčelí, základy a široké schodiště vedoucí ke kostelu.

Poblíž jsou stánky se suvenýry, kde se dají koupit soubory pohlednic, Andrea je tak šikovná, že přiměje prodejce, aby jí prodal ze souboru deseti pohlednic pouze tři. To já kupuji celou desítku.

Při posezení v parku pod pevností Monte Fort rozbaluji durian, který jsem si koupil před dvěma dny v Causeway Bay. Toto ovoce je popisované jako božská mana. Jedinou nevýhodou je ukrutný zápach. Tak zápach ani mně ani Andrejce nepřijde tak hrozný, jsme zvědaví na tu božskou chuť. Dužina je celkem sladká, ale po pozření mi připomíná sladkost a palčivost naší cibule. Prostě nebudu patřit k lidem, kteří za durian by byli schopni vraždit. A mám dojem, že stejný postoj k tomu zaujala i Andrea. Prostě máme odškrtnuto, že jsme okusili durian.

Macao je pro mne příjemnější nejen starou

zástavbou ale i tím, že zde panuje nižší vlhkost, odhaduji to tak na 65%. Potíme se, ale není to tak hrozné. Vstupujeme do pevnosti, odkud se nám nabízí pohled na město Macao a i na kontinentální Čínu, která je od Macaa v této části oddělena pouze kanálem. A bavíme se tím, že protější výškové paneláky jsou už komunistické. Je vidět snaha Pekingů dohnat bývalé kolonie alespoň v těsném sousedství. Nebo je to jen důkaz, že i komunismus může ze zlatých kapitalistických vajec prosperovat?

Kroky z pevnosti směřuji na vrchol Guia,

kde se nachází

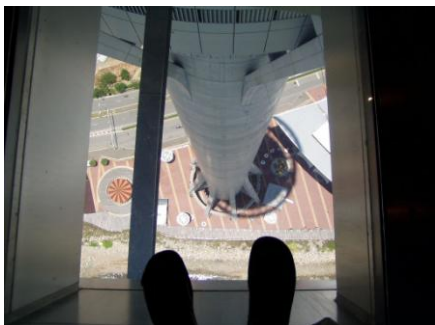

první evropský maják v Jihovýchodní Asii. K vystoupení by nám měla pomoci kabinková lanovka, která však v pondělí nejezdí. Pěšky se nám do kopce táhnout nechce a tak využíváme místní městské hromadné dopravy, která je zastoupená dvěma autobusovými společnostmi a přepravujeme se přes celé město k vyhlídkově zážitkové věži Torre de Macau.

U věže je centrum, ve kterém se nachází multikino, řada restaurací i prodejen. To však míjíme a necháme se výtahem vyvést do 61. patra, kde je vyhlídková plošina s rozhledem 360°. Pro velké odvážlivce tu pořádají vycházku po nebesích anebo populární bungee jumping. Na to nejsme odvážní, a tak pozorujeme Macao a ostrov a město Taipu z bezpečí za okny.

Ale mnoho dobrovolníků si dopřeje procházku po rampě za oknem. Ač jsou jištěni lanem a karabinami a na poměrně širokém ochozu, stejně mě za ně šimrá v žaludku.

Na vyhlídce trávíme asi hodinku, neboť píšu macajské pohlednice a zároveň se snažím do sebe nasát a následně pro další časy udržet pohledy na toto území. Poté sjíždíme do 58. patra, kde se dá kouknout na patu věže. A to tak, že je tam pár výsečí, kde je železobeton nahrazený sklem. Za toto si zasloužím určitě bobříka odvahy, neboť to pro mne bylo daleko těžší, než jít nocí

ke kapli svatého Vojtěcha nad Voticemi.

Čas se nachýlil, tak je potřeba myslet i na nákupy. Macao je tak nádherné, že musím mít odtud žluté triko. Poblíž Largo do Senado je přímo oděvní trh; to zní nadneseně. Jedná se o klasickou uliční tržnici s hadry.

Mají tu nádherná trička s čínskými draky nebo nažehlenými ruinami kostela sv. Pavla. Ale ať procházíme trh z jihu na sever či ze západu na východ, nejsme úspěšní. Nakonec kapitulují a kupují si tmavě modré tričko s čínským drakem.

V úzkých uličkách Andrea objevuje prodejnu optiky a v nich neodolatelné sluneční brýle od Diora, které jí náramně sluší, tak je jasné, že tuto památku na Macao musí mít.

Narážíme na malý obchůdek s tričky, žlutou mají, ale bez motivu Macaa. Není však pro ně problém mi na tričko nažehlit z písmen nápis Macau. Tak si povezu dvě trička.

S úžasem objevuji velmi uzounkatou uličku, kde je celá zeď obložená tak typickými modrobílými portugalskými dlaždičkami.

A při tom pohledu si uvědomuji, že zde, a ani v Hongkongu, nevidím žádné výtvary sprejerů. Pomalu jsem odvykl vnímat krásu starobylých památek, ale i šedost betonových zdí bez graffiti. A v tu chvíli objevím pod jedním dlaždičkovým obrazem dvě čmáranice. Že by nějací turisté z Evropy? Pozůstatek portugalské správy? Sázím spíš na první domněnku.

Máme ještě čas do odjezdu do přístavu, tak se potulujeme ulicemi a pokukujeme, kde co mají a mou pozornost přitáhne vůně masa. Pouliční masna vypadá na první pohled dobře. Jde vlastně o celou uličku, neboť v Asii se obchod s určitou komoditou soustředí do jednoho místa.

Syrové maso zde neprodávají, ale mají maso v plátech vyskládaných na sobě. A hned prodavačka pozná na mých očích, že jsem zvědavý turista, který lační po ochutnání této dozajista lahodné místní speciality. Vezme kleštičkami vrchní plát a nůžkami mi umně odstříhne kousek sušeného masa. Taktéž odstříhává po Andreu, ale ta s díky odmítá. Maso má zvláštní nasládlou chuť, kterou přičítám sójové omáčce. Ptám se:

„Copak je to za maso?“ A prodavačka mě hned ujistí, že se jedná o hovězí a ještě mi ukazuje čínský znak, aby potvrdila svá slova. Hm, to mi pomohla, ale věřím jí. Dále mi nabízí vepřové i kančí, které odmítám se slovy, že dávám přednost hovězímu, přece jenom se v teple tolik nekazí jako vepřové.

Tak mi nabízí na ochutnání další kousek z jiné hromádky, ubezpečují se, že se jedná o hovězí a s chutí se zakousnu. V tu chvíli se orosím úplně celý, oči navrch hlavy a

lapám po dechu. Prodavačka se jen směje. Hm, zřejmě maso okořeněné žiletkami nebo nějakou hořlavou směsí, která chytne při smísení se slinami. Ale naštěstí se jen oklepu a je to v pořádku. Dohodneme se, že si koupím to první hovězí, neboť mi přišlo nejlepší. Ochtově mi ještě nabízí, abych zkusil i jiné druhy hovězího, ale jeden experiment mi bohatě stačil.

Vytáhla ze spodu hromady plát masa a hodila ho na váhu. Váha ukázala něco málo přes kilo. Dělán ze sebe pašáka a naznačuji, že sníst kilo masa pro mne nebude problém.

Platím hongkongskými dolary, neboť pataky už došly, přitom si vymíňuji, že nazpět chci dolary, neboť patakami se dá opravdu platit pouze na 28 kilometrech čtverečních. Není to pro ni problém, a já s igelitkou plnou masa, které mi naštěstí naporcovala na menší kousky, mířím už na autobus, neboť čas se nachýlil.

Autobus se s námi proplete úzkými uličkami i širokými bulváry a už vystupujeme před přístavem, kde na nás čeká člun, který nás převezde zpět do Hongkongu. Poslední okamžiky věnuji Macau a jsem smutný, že den se završuje a já opouštím tak malebný kout. A to se snažím za vydatné pomoci Andrejky zapomenout na paní v autobuse, které se neudělalo dobře, a zvracela do igelitky. Mysleli jsme, že na první možné zastávce vystoupí, ale kdepak jela klidně dál. Tak jsme se od řidiče přesunuli do zadní části autobusu.

Ale při zpáteční hodinové plavbě se mi před víčky zavřených očí honí obrázky Macaa, znovu si přehrávám pohledy z pevnosti i věže. A přemítám, kde jsou ty zločinné triády, které z provozování kasin a obchodu s drogami financují nelegální obchody se zbraněmi a mají mezi sebe rozdělené celé území Macaa, kde není bezpečno se pohybovat po ulicích.

Hm, to odvál čas společně s portugalskou správou a Macao je podle mé zkušenosti velmi bezpečné a velmi se věnuje turistickému ruchu. A peníze z kasin prý tečou do komunistické Číny, tak jako vše.

Další den máme naplánovaný jako odpočinkový, neboť se opravdu únava hromadí a je důležité si dát oddech. Však co by to bylo za dovolenou, kdyby se člověk úplně odrovnal?

Ráno vyrážíme na Hongkongskou univerzitu, kde má Andrea domluvenou schůzku na Právnické fakultě. Kde by příští rok začala ráda studovat. Celkem bez problému se dostaneme do areálu univerzity a nalézt právě danou fakultu nám pomůže jedna místní studentka. Schůzka se studijní poradkyní probíhá na recepci, na dotazy odpovídá velmi odměřeně a pak se v mých očích dopustí faux pas, neboť rozděluje studenty na žlutolící a bělolící. U nás by to byl jasný projev rasismu. I Andrea je přijetím zklamaná a celkově upouští od nápadu zde studovat.

Zbytek dne trávíme malou procházkou po nábřežní promenádě a také v klimatizovaných nákupních centrech. Je to příjemná změna a uvítal jsem tento Andrejčín

nápad. Objevujeme nákupní středisko Akvárium, kde mají velká akvária s rybami. Z nákupního centra jsme v tak příjemné náladě, že si dáme jízdu tramvají přes celý ostrov. Ani nám nevadí absence klimatizace. Z North Pointu jsme dojeli až na Central, kde jsme se rozhodli vyzkoušet přívoz i za dne. Volíme levnější variantu, kdy nejsme na horní palubě, ale sedíme na dolní. Je víc cítit spaliny z motoru a je horší výhled, takže příště pojedeme jen na horní palubě, ten ušetřený padík za to nestojí.

Mezi Kowloonem a Hongkongem panuje čilý lodní ruch. Přesto noční plavba je kouzelnější.

V Kowloonu opět unikáme před vlhkostí do klimatizovaného obchodního domu. Přece jenom už zase začínám cítit únavu v nohou, nevypadá to, ale po nákupech se nachodí spousta kilometrů. Andreu napadlo, zkusit zajít do nějakého mrakodrapu a na všechno to hemžení se dívat shůry. Jak se ukázalo, je to perfektní nápad. V IFC, které je nejvyšší budovou v Centralu nám na krk pověsili návštěvnické cedulky a rychlovýtah nás vyváží do 55. patra, ze kterého

můžeme cvrkot pozorovat.

V tomto patře je umístěna výstava hongkongských dolarů, tak se příjemné pojí s užitečným. V průvodci objevuji, že i Bank of China má vyhlídkové patro. Tak se z IFC přesunujeme do nedaleké banky, kde však servis není takový. A i vyhlídka je pouze z chodby 43. patra.

Tak už nám zbývá jen návštěva některého z ostrovů. Na středu vybírám ostrov Lantau, na kterém se nachází nejvyšší socha sedícího Buddhy a klášter Po Lin. K vesnici Ngong Ping, která je nedaleko těchto turistických cílů, vede od konečné metra (ano, v Hongkongu jezdí metro mezi ostrovy, někde pod vodu, někde po mostech a umělých násypch) nová lanovka.

Naneštěstí se přetrhlo lano, tak je čtrnáct dní mimo provoz a my se vezeme ke klášteru od stanice metra autobusem, který s námi kodrcá přes celý ostrov. Právě se rozšiřuje silnice, tak to máme jako silný adrenalinový zážitek. To však jsme již překonali vysoký hřbet ostrova a serpentinami sjíždíme na druhou stranu ostrova. Z autobusu vidíme i nový resort na písčité pláži. Takže se v Hongkongu dá koupat, ale rozhodně přízvisko obchodního centra mu páсне daleko lépe než letního letoviska.

Z autobusu vystupujeme přímo pod schody, které vedou k soše. Uvnitř sochy se nachází buddhistická vegetariánská restaurace, do které se dá koupit stravenka už pod schody. Hlad mě netrápí, proto se bez okolku dám do výstupu.

Shora je hezký pohled na ostrov a moře, po kterém brázdí rychločluny. To musí být loď spojující Hongkong s Macaem.

Na vrcholku trávím asi půl hodinky, ale musím pomýšlet na sestup, neboť jsme se domluvili s Andreou, že se sejdem u brány do kláštera na určitý čas. Jaké je mé překvapení, když za sebou zaslechnu její hlas. Nedalo jí to a vystoupila na vrchol také.

I v klášteře se dá najíst, ovšem maso na jídelním lístku nefiguruje. Všude kolem mě se line vůně obětních vonných tyček. Vidíme zde buddhistické mnišky i mnichy, a jelikož je to turistický cíl, je zde poměrně dost turistů. Autobus je sem naváží co čtvrt hodinu.

I tento klášterní chrám je velkolepě vyzdobený. Zrak mi přechází nad pozlátkem, myslím to však dobře, neboť Buddhisté rádi sakrální věci pozlacují tenkými listy zlata.

Čeká nás cesta zpět, stejný autobus nás převáží ke stanici metra a já mám spásný nápad, jak se vyhnout dopravní špičce v metru, která je pro mne neúnosná, ale Pražanům, bydlícím na Jižním Městě, možná připadá normální.

V Hongkongu je 6 linek metra, které jsou navzájem propojené. Jelikož jízdné se platí podle ujeté vzdálenosti, nebyl by můj nápad nejlevnější, ale jízdné se v reálu

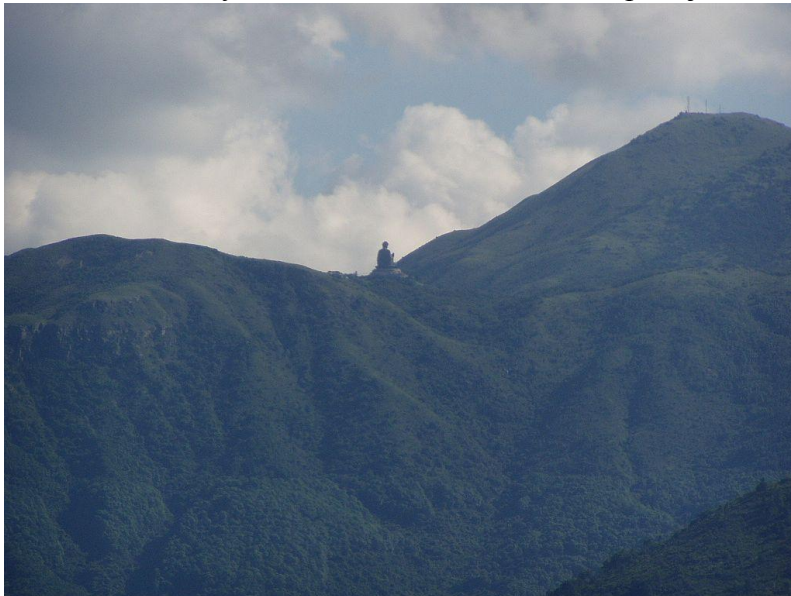

počítá podle odbavení v nástupní a výstupní stanici. Při přestupu však cestující není odbavován. Proto navrhuji Andree, abychom se nejvytíženější oblasti hongkongského metra vyhnuli odbočkou přes Nová teritoria a k hotelu přijeli z druhé strany. Andrea souhlasí, sice jsme v metru víc než hodinku, ale sedíme v klimatizovaném prostoru.

Jsem napnutý, zda moje hypotéza bude platit a my zaplatíme stejnou sumu, jako kdybychom jeli nejkratší cestou.

A je tomu tak, platíme stejně, jako kdybychom se mačkali. A půlhodinová zajižďka za to stála. Andrea je už pobytem unavená a na poslední den vyhláší pobyt na hotelu. Nepřemlouvám ji a přemítám, kam vyrazím já. Bude to nějaký zábavní park či válečka na pláži a koupání v moři? Usínám a stále nemám jasno. Nějak to ráno dopadne.

Na rozhraní spánku a bdění se mi vybavuje Macao a je rozhodnuto. Až se ráno vyspím, podniknu opět cestu mezi zvláštními administrativními oblastmi ČLR. Seznamuji s tím Andreu, aby se nelekla, až ráno nebudu v pokoji. A domlouváme se, že mi večer přijde

naproti do přístavu a závěr pobytu si opět zpestříme plavbou přes průliv a vnímáním nočních světél Hongkongu.

Jsem tím nápadem tak rozechvělý, že přes celkovou únavu nemůžu usnout. Ráno mi vše padá z ruky a přijde mi, že jsem naprosto hluchý, ale jak mě pak večer Andrea ujistila, neslyšela, kdy jsem odcházel.

Stíhám trajekt v 8.15 a dávám si pozor, zda zahlédnu z okénka siluetu sedícího Buddhy. Můj předpoklad byl

správný, plujeme kolem ostrova Lantau a Buddhu vidím, přesněji řečeno sochu Buddhy. Přece jenom 34 metrová socha musí být z dálky vidět.

Plavba proběhla dobře a já se nacházím v odbavovací hale na pasové kontrole. Ač jede 7 přepážek, je tu plno. Objevují se zde tři skupiny Číňanů. Jedni mají žluté čepičky, další modré a poslední červené. Jedná se tutově o Číňany z pevniny, neboť předbíhají se, nerespektují diskretní zónu, jsou hluchí a ani macajská policie je nedokáže zvládnout. Až u úředníka zjišťují, že nemají správně vyplněné formuláře pro imigrační úřad, tak se ženou z fronty dozadu ke stolkům, kde znaky bleskově vyplní požadované údaje a cpou se opět k přepážce. No zmatek nad zmatek a pravá tvář Číny.

Po hodině a půl se dostanu před úředníka já a konečně jsem opět v Macao. Mám plán, že si prohlédnu Macao od severu k jihu. Prostě komplet. Výhodou je, že některé cíle už mám navštívené, tak můžu opravdu sednout na autobus a nechat se odvézt

k Portas do Cerco. To je původní barokní brána, která sloužila jako hraniční přechod mezi portugalským Macaem a Čínou.

Teď se za ní nachází obrovské monstrum, které slouží jako hraniční přechod. To jsou ty čínské paradoxy, jedna země a má vnitřní hranici. Jak dlouho tu ten přechod bude?

A teď už mě čeká pouze cesta na jih. Nejdřív jedu autobusem k lanovce. Je čtvrtek, lanovka funguje a já se nechávám vyvézt na vrchol. Kopec Guia je relaxační zónou Macaa, mají zde klece s opicemi, voliéry s ptáky, ale také různé kolotoče a houpačky. Víc mě však udivuje, že tu jsou různá cvičební nářadí, na kterých Číňané cvičí. I když je dopoledne, ani jedno nářadí nezačalo, a na koho se nedostalo, cvičí si Tai Chi. Obdivuji je, ač je zde

příjemnější klima než v Hongkongu, stejně to na cvičení pro mne není.

Hlavní atrakcí je však již mnou zmiňovaný maják. Zřejmě i pro obyvatele Macaa je významný, když se dostal na desetipatakovou bankovku. Sice se maják opravuje, tak se nemůžu rozhlédnout z jeho ochozu, ale pociťuji naprosté uspokojení. To bylo to, co mi chybělo z návštěvy Macaa. Jako bonbónek je pro mne návštěva podzemí bývalé portugalské pevnosti, která se zde nachází. Podzemí je mnohem menší než kasematy v Brně či Lucemburku, ale nevadí mi to. Jsem šťasten, že tu jsem.

Tak teď se musím dopravit na nejnižnější výspu Macaa, což je ostrov Coloane. Cesta vede přes ostrov Taipu.

Sejdu z kopce a ocitnu se u největšího a patrně i nejslavnějšího kasina, které je součástí hotelu Lisboa.

Vedle starého hotelu se staví nový. Ač není dokončen, vrchol stavby je ještě ve výstavbě, dole se už provozuje kasino. Jen

nakouknu ze zvědavosti, ale tento typ hazardu mě nijak neláká, tak čekám na svůj autobus, který mě odveze na Coloane.

Autobus přijíždí asi po půl hodině a z pevniny mě přes prostřední most odváží na ostrov Taipu do stejnojmenného města. Ani se nestačím rozkoukat a jsem na nějakém velkém staveništi. To staveniště se nachází mezi ostrovy Taipou a Coloanem.

Číňané zde zasypali moře a staví tu repliku italských Benátek. Navozuje mi to asi ten správný pocit, že se nacházím v Las Vegas Jihovýchodní Asie.

To však už jsme přejeli na ostrov Coloane a já se rozhoduji, že pojedou až na konečnou do vesničky Hác Sá, kde je vyhlášená macajská pláž. Pláž tu je, ovšem písek je šedivý až černý a moře díky jílu není blankytné a už

vůbec není průzračné. Přesto mi to nedá, sundávám boty a v tu chvíli toho lituji, neboť písek je tak rozpálený, že cítím, jak mi vyrážejí na chodidlech pupínky.

Do moře vstupuji pouze po kolena a nechávám se pár vlnkami ošplouchnout. Moře je teplé jak kafe, takže jsem udělal dobře, že jsem se dnes nerozhodl pro pláž a koupání. A to ještě na obzoru křížují velké nákladní lodě se zbožím z Číny.

Na ostrově se nachází socha bohyně A-Ma, která dala Macau název. Proto má další cesta vede zpět na poloostrov k chrámu, který je této bohyni zasvěcený.

Před chrámem

opět narážím na skupinku z rána. Je to ta skupinka s červenými čepičkami. Naštěstí mají návštěvu chrámu za sebou a mizí někam pryč.

Chrámem se opět line typická charakteristická vůně tyčinek, je tu plno. Ale všichni upínají svůj zrak a snahu nad chrám. Stoupám s nimi a zjišťuji, že se zde modlí ke skále, která je popsaná znaky. Pod převisem se nachází malá soška bohyně.

Po buddhistickém rozjímání mířím ke křesťanskému kostelu. Odpoledne začíná být již opravdu vedro, přesto si říkám, že za výstup to určitě stojí a poutníci často podstupují daleko větší útrapy na své pouti. Odměna se dostavuje v tu chvíli. Na zemi nacházím

deset avů. To jsou macajské drobné. A ty mi akorát chyběly, abych měl přesnou sumu na autobus do přístavu. To samozřejmě myslím žertem.

Odměnou je mi krásný pohled na Torre de Macau a klidný odpočinek před kostelem. Kostel Naší Paní Penhaské sám o sobě nebyl tak výstavní jako buddhistické chrámy, i přesto že katolické kostely jsou daleko zdobnější než evangelické modlitebny.

Po duchovní relaxaci je čas pomýšlet na návrat, neboť musím stihnout loď do Hongkongu, kde mě bude čekat snad odpočínutá Andrea.

Loučím se s tebou Macao, dnes už mám v sobě pocit, že jsi mi poskytlo vše, o co jsem stál. A jsem moc rád, že jsi mě dvakrát mile a příjemně přijalo.

Andrea už mě čekala a mohli jsme si tedy dát závěrečnou plavbu průlivem a udělat poslední fotky barevného zářícího Hongkongu. Loučím se i s tebou Hongkongu, jsem rád, že jsem tu byl, ale asi se už víckrát neuvidíme, neboť ses mi vydal cele a nemám v sobě pocit, že se musím vrátit. Loučí se muž z Hongkongu.

